

0

I dag er den helt rigtige dag at begynde. Jeg er så glad for, at jeg opdagede betydningen af netop denne dag. Det er også på tide at komme i gang, hvis jeg skal nå det. Jeg er spændt på, om Pinocchio lever op til mine forventninger. Det gør han sikkert. Og jeg vil også klare det. Det bliver hårdt at gennemføre projektet, men det er nødvendigt.

»Tak for i dag,« sagde Egon Toft til de to sygeplejersker, der sad i vagtstuen. »Jeg smutter nu.«

De så op fra skærmene og nikkede fraværende til ham. »Godnat,« lød det i kor.

Han nød cykelturen hjem. Ikke en vind rørte sig. En enkelt solsort skræppede. Den var for længst færdig med sin aftensang. Da han drejede ind på cykelstien, overraskede duften af nyslået græs ham. En ivrig haveejer kunne ikke vente længere med at få gang i arbejdet.

Hjemme ventede Helle med en kop kaffe – koffein-fri – og et knækbrød med mild blåskimmelost. Hendes verden strakte sig ikke ret meget ud over deres parcel – bortset fra de to årlige udlandsrejser – så hun lyttede begærligt, når han fortalte lidt fra dagens begivenheder på sygehuset. Han løb mulighederne igennem. Undersøgelse af et par æggestokke. Problemer med

at blive gravid. En graviditet uden for livmoderen. Et par skanninger af abortsøgende med henblik på at fastslå, om de tolv uger var overskredet. Han var igen blevet forundret over, hvor meget fosteret allerede var udviklet, og hvor mange detaljer han kunne se. Og så var det hans tur til at tage aborttjansen i dag. Otte var det blevet til – eller rettere syv, for den ene havde ombestemt sig i sidste øjeblik.

Der var også den stakkels afrikanske pige. Hun var blevet tævet, og hun frygtede, at hun var i livsfare. »Jeg er flygtet fra mine muslimske onkler,« påstod hun. Og at det var alvor, kunne man let overbevise sig om, for de havde under tvang omskåret hende. Det var her, han kom ind. Og hun talte sandt. Forfærdeligt, at nogen kan finde på det, tænkte han. Hvis ikke hun var stukket af fra familien, var hun måske død nu. Han havde tilkaldt politiet, men han vidste ikke, hvad de havde gjort for hende. Hvad kunne de egentlig gøre?

Det blev nok den historie, Helle skulle høre. Det med abort og vanskeligheder med graviditeter var tabu. En manglende evne til at få børn var hendes livs store smerte.

Det sidste korte stykke skød han som sædvanlig genvej ad den mørke sti bag om vognmandsforretningen. Han stod af for at komme forbi det besværlige led for enden af stien. I det samme fornemmede han en bevægelse bag sig. Et stik sendte smerte ud i nakken. Instinktivt trak han sig væk og slog ud efter den mørke skikkelse, men der var ingen kraft i armen. Benene begyndte at give efter. Jeg er blevet bedøvet, nåede han lige at tænke, inden han sank om.

Med et tilfreds suk lukkede Svend Tved artiklen og sendte den videre i avisens system. Han opdagede, at det var ved at blive mørkt i redaktionen. Sådan en søndagsvagt var egentlig ikke hans opgave, men nogen skulle jo passe arbejdet, og så havde han budt sig til for at hjælpe en kollega ud af en klemme. Og som de andre antydede, svigtede han ikke nogen derhjemme ved at bruge en søndag på arbejde.

Alle artiklerne var hentet over telefonen. Hans ambitioner var små, når han optrådte som vikar på lokalstoffet. Det er begrænset, hvor mange variationer man kan lave over præsteindsættelser. Som præstesøn kendte han jargonen. Kommentaren fra den nye præst havde han fået allerede i fredags, så der skulle kun fyldes et par konkrete oplysninger på om en fyldt kirke og det gode vejr. Reportagen fra det årlige traktortræk kunne skrives af efter sidste år bortset fra et par af navnene. Heldigvis havde avisen en god fotograf, som havde fanget stemningen begge steder.

Svend havde også været i kontakt med Børge Hansen fra politiet. Børge var en ven, som han jævnligt fik informationer fra. Det skete også, at Svend kunne bidrage med et tip, som politiet kunne bruge. De havde fundet den bil, som var stjålet i forbindelse med rambuktyveriet i går. Ellers var der ikke nyt i efterforskningen, men der var da et par rapserier fra mørklagte villaer i Bredballe. Formodentlig en øst-europæisk bande, mente politiet. Svend overvejede et øjeblik, om han skulle skrive det. Formodninger blev let til kendsgerninger, når de stod i avisen. Men det var en oplysning fra politiet, så hans forpligtelse var kun at citere korrekt.

Nu skulle det blive godt at komme hjem. Selv om han ikke havde en sød kone, der ventede med kaffe og kys, var et par timer i fjernsynsstolen og en god film på anlægget ikke at foragte.

Netop som han rejste sig for at pakke sammen, ringede telefonen. Et øjeblik overvejede han at lade den være, men den professionelle nysgerrighed sejrede.

»Folkebladet. Det er Svend Tved,« sagde han.

»Der er en pakke til dig under skiltet ude ved vejen,« sagde en stemme, der nærmest lød som højttaleren på en perron. Og så blev der lagt på. Mærkeligt! Men han kunne da lige se efter, inden han kørte hjem.

Her sidst i marts var aftnerne for alvor begyndt at blive lysere, så det var ikke svært at få øje på pakken, selv om nogen burde luge omkring skiltet. Stedet lignede jo nærmest urskovshjørnet i haven derhjemme.

Pakken var på størrelse med en madkasse og pakket ind i rødt gavepapir. Senere beskrev han farven som blodrød. Papiret var lagt nydeligt omkring en æske, der var lavet af træ. Han tøvede et øjeblik, da fingeren skulle til at skubbe en lille krog til side. Kunne det være en bombe? Han knækkede en gren af en busk og brugte den til at åbne låget med, mens han dukkede sig bag en af de store sten ved indkørslen. Øverst lå en kuvert. Den kunne let skubbes til side med pinden. Under kuverten lå en række gennemsigtige rør. De så tomme ud.

Svend Tved, Folkebladet, stod der med printede typer på kuverten. Han gik hen under en lampe for at læse brevet.

Kære Pinocchio

Jeg har udvalgt dig. I de kommende måneder vil du kunne tælle en række fantastiske historier på fingrene. Svigter du mig, kan jeg nemt finde en anden.

Begynd med at ringe til læge Egon Toft, Fredericia Sygehus. Han får en spændende aften, som vil sætte sig spor i hans liv.

Dette brev er nummer 0, og i dag er det begyndt.

R - O

Skal jeg nu til at optræde som marionetdukke? tænkte han. Det vil aldrig ske. Man er vel professionel. Ingen skal bestemme, hvad jeg skal skrive. R-O er nok bare endnu en skør kugle, der gerne vil have sine fem minutters berømmelse. Men i morgen ringer jeg nok alligevel til Egon Toft og tjekker.

Han gik ind igen, kopierede brevet og lagde kopien i sin mappe. Originalen og æsken anbragte han i en skuffe, og så var det endelig fyraften.

»Siger De, at De er journalist?« lød det ret skarpt fra Egon Tofts hustru, da Svend næste morgen ringede til lægens private telefon. »Nej, De kan under ingen omstændigheder komme til at tale med ham. Han sover nu, men han har ikke sovet meget i nat,« sagde hun. »Hvad drejer det sig om?«

»Jeg har fået et tip om, at han havde en spændende aften. Ærlig talt ved jeg ikke, hvad det drejer sig om,« svarede Svend.

»Det er ikke noget, der skal i avisen,« sagde hun skarpt og lagde på. Du kan tro, det skal i avisen, tænkte Svend.

Udbyttet var ikke bedre hos politiet, selv om han fik fat i Børge Hansen.

»Ingen historie,« meddelte Børge på sin afstumpe måde.

»Kom nu! Jeg ved, der er noget, Børge. Fru Tofts og din afvisning er så kontant, at der må være noget,« forsøgte Svend.

»Du først. Du ringede til lægen. Hvorfor?«

Så fik Børge historien om æsken med brev og det hele.

»Jeg kommer med det samme,« sagde Børge.

Et kvarter senere mødtes de på redaktionen. Børge tog handsker på og sikrede forsigtigt æske, indpakningspapir og brev i plasticposer.

»Fingeraftryk,« sagde Børge og pegede på Svends hænder.

»På papiret og lidt på brevet. Men jeg har ikke rørt æsken og næsten ikke brevet.«

»Tidspunkt for opringningen?« spurgte Børge og kørte sin store hånd hen over den plyssede isse, der befandt sig næsten to meter over gulvhøjde. Med sine 169 cm følte Svend sig altid underlegen i selskab med Børge.

»Præcis 21.00,« svarede Svend.

»Køn?«

Det gik op for Svend, at han ikke var i stand til at sige, om det var en mand eller en kvinde. »Pas. Måske var stemmen forvrænget på en eller anden måde.«

»Lydfil?«

»Desværre. Jeg optager stort set aldrig noget.«

Den sidste bemærkning blev mødt af et skævt smil fra Børge.

»Virkelig,« sagde han med samme betoning som en journalist, der netop har hørt en politiker forklare, at det nye lovforslag vil fjerne arbejdsløsheden fuldstændig.

Inden de skiltes, fik Svend presset et par oplysninger ud af politimanden.

»En læge er kidnappet. Han fik en tatovering. Det må du ikke skrive. Og skal vi ikke også gemme det med brevet og æsken?«

Det blev de enige om. Han kunne godt se, det var en fordel for politiets efterforskere at holde noget tilbage. Og han kunne måske også selv få fordel af det.

Typisk for en mandag morgen var der flere tomme stole ved morgenmødet på Folkebladet. Støvet dansede i solstrålerne, og den generelle stemning var mat. Sporten var her slet ikke. De var i fuld gang med at lave mandagstillægget. Svend satte sig på sin plads og lod blikket vandre rundt. Pia fangede nemt hans opmærksomhed. Ung og smart og klædt meget forretningsmæssigt. Hendes standarduniform var grå nederdel, hvid bluse og en jakke. I dag var jakken i en rød farve, der fremhævede det lange, lyse hår, som efter sædvane var sat op i hestehale. Hun var travlt optaget af sin mobil.

Ved bordenden bredte Hugo sig. Han var åbenbart jourhavende. Med et knirkende gab åbnede han sin bærbare. Pludselig rettede han sig i stolen og så vældig nærværende ud. Alma Bjerg, chefen, kom ind. Hun ville åbenbart kaste glans over morgenmødet ved sin tilstedeværelse. Hun anbragte et flere centimeter tykt

bundt papirer foran sig og lagde mobilen ved siden af. Hendes mobil mindede Svend om, at han ikke havde sat sin på lydløs.

Bjerg var en god chef. Hun havde en mormoragtig fremtræden, men bag den beskedne facade gemte sig en skarp hjerne og en professionel, kontant og indimellem anerkendende stil. Et par af Svends kolleger mente, hun var *for* kontant. Der var ikke meget tid til demokratiske drøftelser og beslutningsprocesser ved redaktionsmøderne. Men hun lyttede altid til saglige argumenter.

»Nå, Svend, hvordan gik din vagt i går?« ville Hugo vide.

Han fortalte om opringningen og pakken.

»Jeg fornemmer en historie her,« sagde han, »men politiet vil ikke give mig noget, og lægen vil ikke snakke. Det kan være begyndelsen til noget stort, men jeg har kun til en lille notits.«

»Manglende dokumentation plejer da ikke at stoppe dig,« kom det syrligt fra Pia. Hun havde skolerne som sit hovedområde, men de vidste alle, at hun meget hellere ville have politi-stoffet, som Svend sad på.

»Så du tænker at lade det ligge?« spurgte Hugo og så på Svend.

»Kør ned til ham med det samme.« Bjerg skar igennem. »Ring, når du har været hos ham, selv om det bliver tæt på deadline. Vi skal have lidt med i dag.«

Svend nikkede. Han smilede til Pia for at signalere, at han ikke havde taget hendes bemærkning ilde op. Pia var god nok. Facaden var hård, men han vidste, det sjældent betød noget særligt. Han var glad for sine kolleger til trods for, at de var meget forskellige. Eller måske netop af den grund.

»Jeg har skrevet en notits, hvis ikke det bliver til mere. Vi ses,« sagde han og samlede sine ting.

Lægen boede i Snoghøj. Villaen var imponerende med strandgrund og udsigt over Lillebælt. Mindst seks millioner skønnede Svend ud fra et lignende hus, han havde set i Hammerslag. »Helle og Egon Toft« meddelte postkassens indgraverede messingskilt. Egon Toft åbnede døren, inden Svend nåede at trykke på klokken. Han udstrålede lige så lidt velvilje som en bokser, der møder sin modstander før kampen.

»Undskyld, at jeg ikke giver hånd,« sagde han og viste et par hænder frem, der var beskyttede af bomuldshandsker.

»Værsgo at komme indenfor. Jeg kan vel ikke slippe af med Dem. Men De må ikke citere os. Hvad vi siger, må kun bruges som baggrundsoplysninger. Lover De mig det?«

Svend fornemmede, at hvis ikke han gav det ønskede løfte, var samtalen slut.

Han så sig imponeret rundt og gjorde et par mentale noter til senere brug. En beskrivelse af indretningen med nogle gode billeder kunne fylde et opslag i boligtillægget. Glas, stål og lyst træ. Udsøgte tæpper på de brede planker. Enkelte malerier, alle i en stil, der var for abstrakt efter hans smag, men uden tvivl af kendte kunstnere. Et par halvanden meter høje giraffer i sort træ. Sikkert bragt hjem som souvenir. Han skulle nok nære sig for at fortælle om det på redaktionen, for bolig var et område, der ikke skulle vises interesse for. Han hadede de gange, han skulle bidrage til boligsiderne. Det var dødens pølse at køre ud til et eller andet snobbet overklassehjem og bore

i historien bag deres rokokokommode og nyrenoverede park.

Lægen bemærkede, at Svend så på malerierne. »Vi er faldet for Peter Brandes,« sagde han henkastet.

»Ja, når man vælger billeder med så stærke udtryk, behøver der kun at være ét på hver væg,« svarede Svend. Bemærkningen var citeret fra et boligtillæg, og det var efter Svends egen mening noget elitært sludder, men lægen nikkede og smilede med munden.

De satte sig alle tre i et sofaarrangement, som uden tvivl var tegnet af en eller anden kendt dansk møbelarkitekt.

Først fortalte Helle Toft. Hun sad spændt som en bue på kanten af en lænestol med højt ryglæn. De slanke hænder lå knugede mellem knæene. Da Egon Toft i aftes ikke kom hjem til den forventede tid, begyndte hun at blive urolig. Normalt ringede han, hvis der var sket noget, som forhindrede ham i at slutte sin vagt til planlagt tid. Ved midnat kontaktede hun hospitalet, hvor de fortalte, at så vidt de kunne se, var han taget af sted ved vagtens ophør klokken ni.

»Lyset udenfor tændte ved ellevetiden. Det tænder automatisk, og vi har fået det indstillet, så det ikke aktiveres af en kat. Det var der en del problemer med i begyndelsen. Altså at det tændte, bare der kom en kat forbi, eller hvis vinden bevægede buskene ...« Hun stoppede, da hendes mand med en diskret bevægelse viftede hende tilbage på sporet.

»Altså udelyset tændte, og jeg troede jo, at det var ham, men han kom ikke ind, så gik jeg ud for at undersøge, om han var i gang med noget i værkstedet, hvor vi også har cyklerne. Min cykel var punkteret. Det kunne jo være, at han var ved at lappe den, selv

om vi nu normalt lader cykelsmeden gøre det. Det er i øvrigt meget sjældent, at cyklerne punkterer, efter at vi er begyndt at bruge de der punkterfrie dæk. Vi cykler begge en hel del ...« Endnu en diskret bevægelse fra Egon Toft fik hende tilbage på sporet.

»Jeg gik ud i værkstedet, og der lå han bevidstløs på solvognen. Jeg kunne næsten ikke ruske liv i ham. Det var forfærdeligt.«

Egon Toft forklarede, at han var blevet bedøvet. Prøver skulle vise, hvad der var sprøjtet i ham.

»Der er ikke sket andet med mig end dette,« sagde han og begyndte at tage en af de hvide handsker af.

»Nej, hold op med det,« kom det med skarp stemme fra Helle Toft. Hun rakte over og lagde sine hænder beskyttende på hans. »Jeg vil ikke have, at du viser det frem.«

Egon Toft så længe på sin hustru. »Okay. Hvis du har problemer med det, så venter vi.«

»Jeg ved, De er blevet tatoveret. Kan De fortælle, hvad det forestiller?« sagde Svend forsigtigt til lægen.

»Nej!« lød det bestemt fra lægefruen.

»Har De nogen forestilling om, hvem der kan have gjort det?« Svend fiskede desperat efter noget til sin artikel.

Fruen trak vejret ind, men lægen holdt en hånd op. Hun satte sig resigneret tilbage i stolen.

»Faktisk har jeg et gæt, som jeg også nævnte for politiet. I går havde jeg en muslimsk patient. En ung kvinde, som var blevet omskåret i en usædvanlig sen alder. Der var tilstødt komplikationer. Hun kom mod sin families vilje. Så måske ...« Han trak på skuldrene og lod mulighederne stå åbne.

Da Folkebladets abonnenter senere på dagen åbnede deres avis, kunne de læse en notits under politistofet. Den oplyste, at en læge i aftes var blevet udsat for et overfald, og at man ikke kender motivet eller voldsmandens identitet. Politiet ønsker ikke at oplyse lægens identitet. Der kan være tale om et hævnmotiv.

Notitsen var den mindst mulige begyndelse på en sag, som i den kommende tid ville vokse sig stor og stærk. Det var Svend ikke i tvivl om.

»Det er for lidt at gøre ud af det,« havde han sagt til Bjerg.

»Vi skriver kun det, vi kan citere vores kilder for. Og hvis jeg har forstået brevet i æsken rigtigt, og det er seriøst ment, så er det sidste ikke sagt. Vi har de bedste kort på hånden, selv om vi holder dem ind til kroppen lige nu,« lød Bjergs argument.

»Tro mig. Det er seriøst.« Svend lagde hånden på en kopi af brevet. »Jeg fornemmer professionalism og grundig planlægning. Jeg vil gerne have lov til at sætte den nødvendige tid af til opfølgningen.«

»Godt. Du er fritaget fra andet i den grad, denne sag kræver din opmærksomhed.«

Pia hørte bemærkningen og nærmede sig for at sige sin mening. Bjerg hævede hånden og stoppede hende som gamle dages politimænd, der regulerede trafikken. Pia drejede rundt på stedet. Havde det været en af de højhælede dage, ville det koste en reparation af gulvbelægningen.

Brevets bemærkning om at tælle på fingrene rumstede i Svends hoved. Af pædagogiske grunde tæller man på fingrene, hvis man skal forklare en række punkter. Her var det fantastiske historier, og han hav-

de vel fået den første. Man tæller også på fingrene for sig selv, hvis man skal holde styr på en eller anden lidt kompliceret optælling. Tre er vel i underkanten og ti er vel det højeste, hvis det skal give mening at tælle på fingrene. Hans fantasi var levende nok, men der dukkede ikke noget som helst brugbart op. Jeg må vente og se, konkluderede han.

Dagene gik. Lægen nægtede fortsat at lade sig citere. Børge kunne ikke sige noget af hensyn til efterforskningen, som han udtrykte det.

Først da der var gået en uge, fik Svend noget ud af sin daglige opringing til politigården.

»Okay. Okay. Du får lidt,« sagde Børge modvilligt. »Men du må ikke omtale det endnu. Skal vi sige frokost hos Frøken Grøn?«

Da de havde spist deres burgere, fandt Børge en kuvert frem og lagde et foto på bordet. Det viste to hænder. De lå fladt på et hvidt underlag. Svend drejede fotoet en halv omgang, så han bedre kunne læse de smukt svungne bogstaver i rødt og sort. DRÆ stod der på venstre hånd og BER på den højre. Huden omkring bogstaverne var rød og hævet.

»En nybegynder, men ikke uden evner,« oplyste Børge, der havde snakket med en tatovør.

»Hvad er motivet?«

»Seks bogstaver,« svarede Børge med et smørret grin.

»Tumpe. Du ved, at jeg mener motivet til at gøre det.«

»Lægens kone er sikker på, at det er en hævn, selv om hendes mand naturligvis aldrig har gjort noget forkert. Selv hælder han til noget med en muslimsk kvinde.«

»Men tatoveringen bakker fru en op,« sagde Svend.
»Nemlig. Noget kan være gået galt for Toft, selv om der ikke er en eneste patientklage.«

»Hvornår kan jeg citere dig?«

»Vent. Et par spor mere skal undersøges.«

»Jeg har allerede historien. Du kan ikke forhindre mig i at skrive om æsken.«

»Korrekt. Vent et par dage. Du får en udtalelse før de andre. Og æsken gemmer vi. Ingen skal vide, at der kommer flere kapitler efter nul.«

»Nul?«

»Læs brevet.«

Men det behøvede Svend ikke. Han kunne det udenad: »I de kommende måneder ... Dette brev er nummer nul, og i dag er det begyndt.«

Tre uger efter overfaldet kom historien endelig i Folkebladet med lidt mere kød på.

»Vi håber, nogen kan hjælpe os videre i efterforskningen,« udtaler politikommissær Børge Hansen. »Vi har en del værdifulde spor, men jeg kan med sikkerhed sige, at vi ikke kender motivet, og sporene peger ikke i nogen bestemt retning.« Artiklen var illustreret med et foto af tatoveringerne, men der var ikke noget om en pakke til journalisten, og der var ikke sat navn på den overfaldne læge.

»Hævn for lægesjusk,« stod der næste dag på spisesedlen fra et af formiddagsbladene. Andre medier fulgte efter. Inden aften havde nogen fundet frem til lægens navn. De havde forgæves ringet på, og nu stod de på fortovet med kamera og mikrofoner. Henne ved den store vandgran var en bil fra TV2 parkeret.

Helle og Egon Toft sad bag låste døre og nedrullede gardiner og så Nyhederne. Allerede i første indslag dukkede deres hus op på skærmen. Krimi-reporteren vendte sig halvt og pegede dramatisk på fordøren. »I huset her bag mig bor den læge, der for nogle uger siden blev udsat for en handling, der vanskeligt kan forstås som andet end hævn,« forkyndte han. »Egon Toft ønsker ikke at udtale sig. Og ifølge mine oplysninger er det ikke lykkedes for politiet at finde patientklager over ham, som kan føre til afsløring af gerningsmanden. Indtil videre må vi altså leve i uvished, når det gælder betydningen af det budskab, som gerningsmanden efterlod på lægens hænder.«

Under den sidste sætning viste skærmen et foto af tatoveringen. Derfra klippede produceren over til en repræsentant fra den lokale patientforening. »Når sagen bliver opklaret, skal det nok vise sig, at den, der overfaldt Toft, mener, at han er skyld i en eller andens død, og at tatoveringen derfor er et forståeligt forsøg på hævn,« sagde hun optimistisk.

»Forståeligt forsøg på hævn,« fnyste Helle Toft. »Jeg sagde jo, at du ikke skulle vise dem dine hænder.« Hun tog forsigtigt hans hænder mellem sine. »Det her har vi ikke fortjent.«

»Men skat, vi må hjælpe politiet. Måske kommer nogen af seerne med nyttige oplysninger.«

Linjen på Folkebladet var fortsat, at de helt skulle holde sig fra gætterier. Svend havde en fornemmelse af, at sagen ville udvikle sig.

»I de kommende måneder ...' står der i det brev, som vores konkurrenter ikke kender til. Mon ikke det betyder, at jeg snart hører fra R-O igen?« sagde Svend

ved et redaktionsmøde. »Hvis ikke der er sket noget, når der er gået en måned efter overfaldet, kan vi fyre en artikel af om pakken og brevet. Politiet har jo kun henstillet til os, at vi ikke nævner det.«

»Fint nok. Overfaldet på Toft skete den 24. marts. Den 25. april kører vi hele historien, hvis ikke der kommer noget nyt inden,« afgjorde Bjerg.